

Sygn. akt VI GC 776/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko **Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 540 złotych (pięćset czterdzieści złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 977,90 złotych (dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 776/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 grudnia 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 540 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S (...) o numerze rejestracyjnym (...), do jakiej doszło w dniu 09 czerwca 2016 roku na skutek kolizji drogowej z winy sprawcy posiadającego zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód wskazał, że odszkodowanie wypłacone przez pozwanego zostało zaniżone z uwagi na zweryfikowanie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwoty 160 złotych netto do kwoty 120 złotych netto.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 marca 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 99/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że powód jest warsztatem blacharsko – lakierniczym wielomarkowym, nie posiadającym żadnych autoryzacji i prowadzącym działalność gospodarczą w województwie (...), zaś średnia stawka

za roboczogodzinę dla warsztatów nie posiadających autoryzacji na tym obszarze wynosi od 70 złotych netto do 130 złotych netto, a więc średnio kwotę 102 złotych netto, natomiast stawki w warsztatach autoryzowanych są wyższe (od 90 złotych netto do 160 złotych netto, średnio 136 złotych netto), co jest związane z kosztami uzyskania i utrzymania autoryzacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 czerwca 2016 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność A. M..

Sprawca zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne

Poszkodowany A. M. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P..

W dniu 17 października 2016 roku poszkodowany A. M. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu z tytułu szkody zarejestrowanej pod numerem (...) -01.

umowa przelewu wierzytelności – k. 77 akt

Po wykonaniu naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w dniu 29 listopada 2016 roku (...) samochodowy spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawił A. M. fakturę numer (...) na kwotę 6 617,73 złotych brutto.

faktura – k. 78 akt, kalkulacja naprawy – k. 83-87 akt

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. przyznał i wypłacił łącznie tytułem pokrycia kosztów naprawy uszkodzonego w dniu 09 czerwca 2016 roku pojazdu kwotę 4 840,27 złotych, dokonując zweryfikowania stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwoty 160 złotych netto do kwoty 120 złotych netto.

niesporne, a nadto: decyzje – k. 79, 80, 81 akt

Stawki stosowane w 2016 roku przez zakłady (...) kategorii nie posiadające autoryzacji marek pojazdów na terenie T. zawierały się w przedziałach: 115-180 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i 130-180 złotych netto za godzinę prac lakierniczych.

opinia biegłego sądowego P. C. – k. 499-504 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego P. C. – k. 519-532 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego P. C. – k. 548-554 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w części, w jakiej pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie miał natomiast dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki i mechaniki motoryzacyjnej oraz ruchu drogowego P. C.. Powyższa opinia została sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne z powyższego zakresu, a zatem uprawnioną do przeprowadzania badań i sporządzania opinii danego rodzaju. Wykonano ją w sposób rzetelny i obiektywny, zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i wymogami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 30 sierpnia 2018 roku” (data prezentaty: 2018-09-05, k. 510-511 akt) pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej, wskazując, że przedstawiona przez biegłego sądowego tabela dotycząca wysokości stawek za prace naprawcze stosowane przez autoryzowane stacje obsługi i warsztaty rzemieślnicze nie została poparta żadnym dowodem, by wskazane zakłady naprawcze faktycznie stosowały określone tam stawki, a jedynie ustalona przez biegłego sądowego w rozmowach telefonicznych z niemożliwymi do ustalenia osobami i nie wiadomo, za jaki okres. Nadto pozwany wskazał, że zakład naprawczy powoda nie uzyskał autoryzacji żadnej marki pojazdów, a stosuje ceny wyższe niż autoryzowana stacja obsługi pojazdów marki P., a więc marki premium. W tym miejscu jedynie na marginesie Sąd wskazuje, że przywołana przez pozwanego autoryzowana stacja obsługi pojazdów marki P. świadczy usługi naprawcze w W., a więc nie na lokalnym dla poszkodowanego rynku. Jednocześnie Sąd wskazuje, że w postanowieniu z dnia 11 czerwca 2018 roku nie polecił biegłemu sądowemu ustalenia stawek obowiązujących w miejscowości S. i okolicach, nie budzi bowiem wątpliwości, że rynkowość stawek za prace naprawcze ustalana jest w odniesieniu do lokalnego dla poszkodowanego rynku, a więc w niniejszej sprawie aglomeracji T. (poszkodowany ma miejsce zamieszkania w G.).

W uzupełniającej opinii biegły sądowy w sposób wyczerpujący opisał metodologię ustalania stawek za prace naprawcze dołączając przykładowe cenniki poszczególnych zakładów naprawczych.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 22 października 2018 roku” (data prezentaty: 2018-10-23, k. 539 akt) pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wskazał, że przedmiotowy pojazd marki S. (...) jest pojazdem średniej marki, a nie pojazdem marki premium i w chwili szkody jako pojazd pięcioletni nie pozostawał na gwarancji producenta. Nadto pozwany wskazał, że stawka zastosowana przez powoda jest stawką wyższą niż stawka stosowana przez autoryzowaną stację obsługi pojazdów marki pojazdu naprawianego ((...) S. (...), 150 złotych netto).

W uzupełniającej opinii biegły sądowy wyjaśnił, że nie ma osobnej kategorii warsztatów autoryzowanych, wszystkie te warsztaty posiadają I kategorię, zaś autoryzacja to specjalizacja w danej marce potwierdzona przez producenta pojazdu.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 14 grudnia 2018 roku” (data prezentaty: 2018-12-27, k. 561 akt) pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. ponownie wskazał, że przedmiotowy pojazd marki S. (...) jest pojazdem średniej marki, a nie pojazdem marki premium, a stawka zastosowana przez powoda jest stawką wyższą niż stawka stosowana przez autoryzowaną stację obsługi pojazdów marki pojazdu naprawianego ((...) S. (...), 150 złotych netto), przy czym powód nie wykazał, aby poszkodowany wybierając zakład powoda kierował się zaufaniem do niego, czy innymi czynnikami.

W tym miejscu jedynie zasygnalizować należy, że ustalając stawkę stosowaną przez zakłady naprawcze działające na lokalnym dla poszkodowanego rynku Sąd uwzględnił te stawki, które stosowane były przez zakłady naprawcze o kategorii porównywalnej do tej, jaką posiada powód (I, bez autoryzacji), a zatem nie podlegały uwzględnieniu przez Sąd zarówno stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi pojazdów, jak i przez zakłady naprawcze niższej kategorii, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2019 roku Sąd oddalił wniosek powoda o połączenie z niniejszą sprawą innych wskazanych spraw toczących się pomiędzy stronami, nie znajdując do tego podstaw z uwagi na różny etap

rozpoznawania tych spraw, a nadto mając na wadze, że połączenie kilku spraw toczących się oddzielnie stanowi uprawnienie Sądu, a nie jego obowiązek.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 540 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 30 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), do jakiej doszło w dniu 09 czerwca 2016 roku na skutek kolizji drogowej z winy sprawcy posiadającego zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód wskazał, że odszkodowanie wypłacone przez pozwanego zostało zaniżone z uwagi na zweryfikowanie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwoty 160 złotych netto do kwoty 120 złotych netto.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. podnosił, że powód jest warsztatem blacharsko – lakierniczym wielomarkowym, nie posiadającym żadnych autoryzacji i prowadzącym działalność gospodarczą w województwie (...), zaś średnia stawka za roboczogodzinę dla warsztatów nie posiadających autoryzacji na tym obszarze wynosi od 70 złotych netto do 130 złotych netto, a więc średnio kwotę 102 złotych netto, natomiast stawki w warsztatach autoryzowanych są wyższe (od 90 złotych netto do 160 złotych netto, średnio 136 złotych netto), co jest związane z kosztami uzyskania i utrzymania autoryzacji.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała zasada odpowiedzialności pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu przedmiotowej szkody zaistniałej w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia komunikacyjnego mającego miejsce w dniu 09 czerwca 2016 roku, jak również zakres czynności naprawczych, jakie należało wykonać. Sporna była jedynie wysokość stawki za prace blacharsko – mechaniczne oraz lakiernicze.

Dokonując dalszych rozważań wskazać należy, iż zasada ta jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, ma przepis art. 361 § 2 k.c. ustanawiający zasadę pełnej kompensacji szkody oraz przepis art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03 (Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, zaś na sumę odszkodowania składają się przede wszystkim koszty przywrócenia pojazdu do stanu technicznego sprzed wypadku ustalone według części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja 2002 roku, sygn. akt V CKN 1273/00).

Uwzględnieniu podlegają zatem tylko takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Koszty naprawy samochodu można zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, wyłącznie, gdy odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku. Należy przy tym podkreślić, że poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu i jednocześnie poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty. W ocenie Sądu poszkodowany w uprawnieniu do wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd nie może być też ograniczany w szczególności poprzez narzucanie mu przez ubezpieczyciela dokonywania naprawy w tych zakładach naprawczych, z którymi ubezpieczyciel ma podpisane umowy o współpracy, dzięki czemu zakład ten stosuje niższe stawki, a co przekłada się na wysokość ustalonego odszkodowania i co miałyby rodzić negatywne konsekwencje dla poszkodowanego w przypadku nieskorzystania z oferty ubezpieczyciela (w postaci zaniżonego odszkodowania). Obniżone stawki za roboczogodzinę prac naprawczych wynikające z umów zawartych z pozwanym ubezpieczycielem i obowiązujące wyłącznie w rozliczeniach z tymże, nie mają charakteru rynkowego i nie powinny zostać uwzględnione, miernikiem faktycznego poziomu cen usług na rynku lokalnym są bowiem ceny wolnorynkowe, a nie przypadki odstępstw od nich w postaci rabatów uwarunkowane dodatkowymi czynnikami. Wskazać przy tym należy, że każdy zakład naprawczy stosuje stawki ustalone indywidualnie, które wynikają z ponoszonych kosztów i ustalenia cen na takim poziomie, by móc utrzymać firmę, przy czym koszt ten zależy od wielu elementów takich jak np. położenie firmy, podaży usług, dzierżawy pomieszczeń. Nie ma zatem żadnych podstaw do tego, by uznawać również tzw. stawki przeciętne, czy w jakikolwiek sposób uśrednione.

Jak wynika z treści opinii biegłego sądowego P. C. warsztaty naprawcze o kategorii porównywalnej z warsztatem prowadzonym przez powoda wykonywały naprawy stosując stawki w kwocie 115-180 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 130-180 złotych netto za godzinę prac lakierniczych. W tej sytuacji, mimo, że w określonym przez biegłego sądowego przedziale również mieściły się stawki przyjęte przez pozwanego (120/120 złotych netto), uwzględnić należało w kosztach naprawy przedmiotowego pojazdu stawki stosowane przez powoda w kwocie 160 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 160 złotych netto za godzinę prac lakierniczych, albowiem powód wykazał, że były one stawkami rynkowymi, tj. stawki w takiej wysokości występowały na lokalnym dla poszkodowanego rynku. W tej sytuacji nie ma zaś w ocenie Sądu podstaw do obniżenia zastosowanych stawek do stawek przyjętych przez pozwanego.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. domagał się w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu kwoty 540 złotych tytułem różnicy między kosztami naprawy wynikającymi z wystawionej faktury w kwocie 5 380,27 złotych netto a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela z tego tytułu, tj. kwotą 4 840,27 złotych netto, co wynikało z przyjęcia przez ubezpieczyciela niższej stawki za prace naprawcze, a zatem, mając na uwadze powyższe rozważania dotyczące stawek, żądanie powoda uznać należało za zasadne w całości.

Uwzględniając powyższe Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 540 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek oraz wartość odszkodowania w kwocie netto nie były sporne).

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim i trzecim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającego sprawę pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 977,90 złotych, co obejmowało opłatę sądową od pozwu w kwocie 30 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 złotych ustalone zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz wykorzystaną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 660,90 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 07 kwietnia 2019 roku